

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Okresní hospodářská komora Hodonín**, se sídlem Svatoborská 591, Kyjov, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti oznámení Centra pro regionální rozvoj České republiky ze dne 15. 8. 2012, č. j. CRR JV/7595/2012-H Škr, a přípisu žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č. j. 42217/2019-51, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 A 203/2019-136,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 A 203/2019-136, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Předmětem projednávané věci je posouzení otázky přezkoumatelnosti závěrů městského soudu o povaze aktu, kterým byla v roce 2012 vrácena žalobkyni jako příjemci dotace Závěrečná monitorovací zpráva a Seznam deklarovaných výdajů, v důsledku čehož jí nebyly vyplaceny finanční prostředky.

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyni byla poskytnuta dotace na spolufinancování projektu realizovaného v rámci Operačního programu přeshraniční spolupráce SR – ČR 2007-2013. Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR (dále jen „MPRV SR“) jako řídící orgán uzavřelo dne 27. 7. 2009 se žalobkyní smlouvu o poskytnutí finančního příspěvku. Na základě auditu v roce 2011 a navazující kontroly odstoupilo MPRV SR dne 1. 8. 2012 od této smlouvy. Z tohoto důvodu následně vrátilo Centrum pro regionální rozvoj ČR (dále jen „CRR ČR“) aktem ze dne 15. 8. 2012, č. j. CRR JV/7595/2012-HŠkr (první napadený akt),

žalobkyni Závěrečnou monitorovací zprávu a Seznam deklarovaných výdajů, neboť tuto zprávu již nemůže schválit.

[3] Žalobkyně se domáhala vyplacení částky ve výši 3 616,15 EUR, zadržené kvůli neschválení zprávy, civilní žalobou podanou v roce 2016. Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 14. 3. 2019, č. j. 24 C 33/2016-123, řízení zastavil a věc postoupil žalovanému k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2019, č. j. 70 Co 145/2019-131. Následně se žalobkyně obrátila na žalovaného výzvou ze dne 17. 9. 2019, ve které jej žádala o vyplacení státního příspěvku nebo vydání rozhodnutí.

[4] Na tuto výzvu odpověděl žalovaný dopisem ředitele odboru ze dne 22. 10. 2019, č. j. 42 217/2019-51 (druhý napadený akt), s tím, že věc byla vyřízena výše zmíněným aktem CCR ČR, což považuje za rozhodnutí o nevyplacení dotace s konečnou platností.

[5] Oba uvedené akty napadla žalobkyně dne 21. 12. 2019 žalobou u Městského soudu v Praze, který ji napadeným usnesením odmítl, neboť byla podána opožděně. Dle jeho názoru měla žalobkyně žalobou napadnout již první napadený akt, který považoval za rozhodnutí ve věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označené usnesení městského soudu kasační stížností, na základě které požaduje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka namítá, že městský soud neposoudil přezkoumatelně naplnění náležitostí prvního napadeného aktu, jak vyplývají z judikatury. Zároveň se nevypořádal s námitkami ohledně absence pravomoci CRR ČR vydat první napadený akt a otázkou výkladu lhůt pro podání žaloby proti rozhodnutí při předcházejícím řízení u civilních soudů a případným odepřením spravedlnosti.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že stěžovatelka neuvádí nic nového, přičemž odkazuje na své vyjádření k žalobě. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přezkoumatelností závěru městského soudu o tom, že první napadený akt je rozhodnutím. K tomu soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém

skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být v soudní praxi vyhrazeno výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrno hodnocení podstatných důvodů či skutečností uplatněných v žalobě. Naopak nepřezkoumatelné není rozhodnutí soudu, ze kterého je zřejmé, jaký názor zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[12] Městský soud ve svém odůvodnění (bod 14. napadeného usnesení) správně cituje judikaturu kasačního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48), dle které se v případě porušení dotačních podmínek, které zároveň není porušením rozpočtové kázně, vydává pouze rozhodnutí podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Takové rozhodnutí je soudně přezkoumatelné (body 91. až 93. citovaného usnesení).

[13] Nicméně následně uvedenou judikaturu nepřezkoumatelně aplikuje na projednávanou věc. Městský soud totiž bez dalšího konstatuje, že první napadený akt *„je třeba považovat za konečné rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel“*, aniž by se jakkoliv zabýval jeho formou a obsahem a odůvodnil, proč tento akt tímto rozhodnutím opravdu je. Skutečnost, že se v tomto případě dle městského soudu vydává pouze rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel, bez dalšího neznamená, že první napadený akt je právě tímto rozhodnutím. Závěr napadeného usnesení o opožděnosti žaloby je tak předčasný.

[14] Námitka nevypořádání nicotnosti aktu CRR ČR ovšem není důvodná. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že správní soudy nemohou přihlédnout (ať už z úřední povinnosti nebo k námitce) k nicotnosti rozhodnutí správních orgánů, nebyla-li podána projednatelná žaloba, tj. taková, u které nejsou dány důvody pro odmítnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004-53, č. 619/2005 Sb. NSS; či nověji rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 Ads 143/2019-39, odst. [20] a judikaturu tam citovanou). Městskému soudu tak nemůže být vyčítáno nevypořádání této námitky v napadeném usnesení. Aby se správní soud mohl vůbec nicotností zabývat, je nejdříve nutné postavit najisto, že žaloba byla podána včas a je i z dalších pohledů projednatelná, čemuž se bude městský soud znovu věnovat v dalším řízení.

[15] Důvodnou pak není ani námitka nesprávného počítání lhůt pro podání žaloby. V projednávané věci bylo výše zmíněnými rozhodnutími civilních soudů řízení pravomocně zastaveno a postoupeno správnímu orgánu v souladu s § 104 odst. 1 o. s. ř., nikoliv zastaveno podle § 104b odst. 1 o. s. ř. současně s poučením o možnosti podat žalobu ke správním soudům. V takovém případě se neuplatní dobrodiní § 72 odst. 3 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Ans 2/2011-103, odst. [21]), kterého se stěžovatelka dovolává. Její argumentace v tomto ohledu tak není relevantní a vedené civilní řízení nemá na zachování lhůty pro podání projednávané žaloby vliv. Nejvyšší správní

soud zároveň souhlasí s městským soudem (bod 19. napadeného usnesení), že dle judikatury není možné lhůtu k podání žaloby prominout či navrátit z důvodu zrušení zákonné soudní výluky Ústavním soudem (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 4 Afs 157/2017-37, č. 3688/2018 Sb. NSS, odst. [33]). Nicméně konkrétní posouzení, zda byla žaloba podána včas, bude městský soud s ohledem na povahu napadených aktů řešit v dalším řízení.

[16] Otázkou případného odepření spravedlnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by to bylo vzhledem ke zrušení napadeného usnesení pro nepřezkoumatelnost předčasné.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] V dalším řízení se městský soud blíže zaměří na skutečnou povahu prvního napadeného aktu a zdůvodní, proč se (ne)jedná o rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 46/2016-54, odst. [16] až [19]). Bude-li odpověď kladná, následně může uvažovat o odmítnutí žaloby pro opožděnost. V opačném případě bude na místě zkoumat povahu druhého napadeného aktu a s tím spojenou otázku včasnosti žaloby a případného meritorního přezkumu. Městský soud by zároveň měl v dalším řízení zvážit dopady řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 314/2019 na projednávanou věc. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu